

۲۰۱۷/۱۱/۲۵

ملالی موسی نظام

خشونت بر زنان افغان پایانی ندارد به مناسبت روز جهانی منع خشونت بر زنان

هرسال در حوالی ۲۵ نوامبر که روز جهانی منع خشونت بر زنان است، مردم جهان به استقبال جوامع نجات یافته و بهبود روز افزون حالت زنان منحيث نیمی از پیکر جامعه خویش، از حقوق و مزایای انسانی و قانونی طبقه انات سرزمین خود ها پشتیبانی مینمایند. در افغانستان دردا که با وجود موجودیت قانون و مقررات و محاکم، خشونت بر زنان وطن ما همیشه و هر سال قوس صعودی غیر قابل باوری را می پیماید. با وجود احکام مندرجه اوراق رسمی ای به نام «**قانون اساسی دولت اسلامی افغانستان**»، چنین مظالم رو به ازدیاد و غیر بشری، بازگشت به عقب گرایی و پامال حقوق حقه نیمی از ملت افغان را عملاً تثبیت می کند که جفانیست مدهش، دردناک و غیر قابل عفو!

اینکه در راپور سالانه مؤسسات خیریه بین المللی در مورد تحمیل و تعمیل خشونت و مظالم منافی قوانین دولتی، مقررات حقوق بشر و نقض و پامال حقوق زنان افغان، یک قوس صعودی ای با فیصدی در حال انکشاف را نشان می دهد، صرف احصائی نسبی مناطقی است که این مؤسسات تا حدی به جریانات محیط آن دسترسی داشته اند. حقیقت این است که در نواحی دور دست و حتی در اکثر چهار دیواری منازل، چه جنایاتی نیست که مخفی یانه یا علنی بر زن و دختر مظلوم وطن ما تحمیل نمیگردد؟

سالانه هزاران دختر خرد سال به عنف و جبر به خانه مرد کلان سال و بیگانه ای فرستاده میشوند و از همان روز اول با مظلومی که روی بشریت از آن سیاه میگردد، روح معصوم و بدن کوچکش با شکنجه های جانکاه و وحشی، جبراً مواجه میگردد، کجاست مقررات و تطبیق قوانین که نکاح صغیره را مانع گردد؟!

هزاران طفل اناث در بیرون منزل مورد حمله و تجاوز اطرافیان شناخته شده، در مناطق خویش واقع میگرددند و بعضاً با وحشی گری ها با مرگ روبرو میگردند، کجاست اسلامیت، افغانیت و انسانیت؟ کجا پنهان گشته عدالت و بازخواست و مجازات که تشکیلات و دم و دستگاه مسخره ضعیف و بی کفایت عدلی و قضایی افغانستان که با مصارف و مبالغ سرسام آور فعالیت می نماید؟ گاهی راپوری در مورد توقیف چنین ددمنشان زن ستیز منتشر میگردد ولی هرگز نمی شنویم که در کدام محکمه چنین جنایتکاران وطنی جلب شده اند و در کدام محبس و زندان مجازات گردیده اند.

چنین است که با عدم تعمیم عدالت و انصاف، این قوس صعودی خشونت و مظلوم روز افزون شکل میگیرد و نشو و نمو مینماید. کدام ملا و آخوندی که نکاح دختر صغیره را با جسارت می بندد، مورد بازخواست و مجازات عادلانه قرار گرفته است، کدام پدری که دختر خردسال را به شوهر به فروش رسانیده، مجرم شناخته شده و بالاخره کدام شوهر ظالمی که همسر ناتوان و بی دفاع را تا حد قتل نفس شکنجه نموده است، به عدالت سپرده شده است؟ مگر ورق پاره ای بنام « قانون اساسی دولت اسلامی افغانستان » در پهلوی حقوق و مزایایی که در متون گوناگون آن به نفع طبقه اناث کشور «ظاهراً» موجود گردیده، سن قانونی ازدواج دختران افغان را ۱۶ سال تعیین نموده است؟

از زمان حکمروایی اسمعیل خان در هرات، خودسوزی زنان مظلوم و ستم کشیده از خشونت های خانه شوهر، نوع دیگری از مظلوم استخوان سوز را در افغانستان مروج گردانید. نظر به راپور های مستند مؤسسات حقوق بشر بین المللی، امیر نام نهاد هرات، در آغاز ولایت خویش شاگردان مکاتب ذکور را وظیفه داده بود تا به تعقیب زنان و دخترانی که با نیمچه آزادی دست یافته بعد از عصر طالبان، از منازل خویش برای کار های روزمره بیرون میرفتند، بپردازند و اگر احتمالاً یک از آن بخت برگشتگان با مردی بیرون منزل صحبت مینمود، فوراً مورد توقیف پلیس قرار گرفته و جهت معاینات طبی، جبراً به کلینیکی انتقال می یافت.

بهرحال، «قانون منع خشونت بر زنان» که ۸ سال قبل با موجودیت رخصتی پارلمان، از جانب حامد کرزی به شکل « فرمان تقنینی» رسمیت حاصل نمود، بعد ازین مدت طولانی باوجود عدم مراعات عملی شرائط حقوقی و تأمین عدالت، اقلأ به شکل قانون تبارز نمود، هم چنان با ایجاد سر و صدا در ولسی جرگه بی خاصیت و فتنه انگیز، با موجودیت وکلای اکثرأ غیر حاضر، معضله دیگری را بوجود آورده است. با در نظر داشت این که ثلث اعضای آن تالار جنجال آفرین را وکلای زن غیر مسئول و بی کفایت تشکیل میدهد که نه ترحمی بر هم جنسان دارند و نه وظیفه ای را برای حمایت از طبقه مظلوم اناس بی دفاع کشور منحصیث نمایندگان ملت بردوش خویش احساس میکنند.

امسال اعلامیه ای از جانب کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و اتحادیه اروپا صادر گردیده است که به قسمت های مهم آن با احصائیه و حشنتاک خشونت های وارده در مملکت نظر می اندازیم:

کمیسون مستقل حقوق بشر در ده ماه سال مالی ۱۳۹۶ در سراسر افغانستان ۳۷۷۸ قضیه خشونت علیه زنان را که شامل ۱۳۵۱ قضیه خشونت فیزیکی، ۱۰۹۳ قضیه خشونت لفظی و روانی و ۵۸۹ قضیه خشونت اقتصادی به ثبت رسانیده است. هیأت اتحادیه اروپا در افغانستان، به مناسبت روز جهانی محو خشونت علیه زنان، می گوید میزان خشونت علیه زنان در افغانستان تغییر نکرده و سال ۲۰۱۷ میلادی نیز برای زنان افغان "سال دشوار" بوده است.

۱۳۵۱ قضیه خشونت فیزیکی شامل ۲۳۱ قضیه قتل که ۱۲۰ مورد قتل ناموسی بوده است، ۳۸ قضیه تجاوز جنسی و ۱۰۰۳ قضیه لت و کوب بوده است.

هیأت اتحادیه اروپا در این راپور را از حکومت افغانستان خواستار اقدامات فوری برای محو خشونت علیه زنان شده است. در راپور به نقل از پیری مایدون، رئیس هیأت و سفیر اتحادیه اروپا در افغانستان آمده است "ارقام جدید در مورد میزان خشونت علیه زنان شدیداً ناامید کننده است. محو خشونت علیه زنان یکی از اولویت‌های عمده دولت افغانستان و جامعه جهانی بوده است و نیاز است تا در این راستا پیشرفت های سریع به دست آید".

دلبر نظری، وزیر امور زنان افغانستان، نیز در این کنفرانس گفت، ۸۷ درصد زنان افغان با خشونت‌های فیزیکی، روانی و جنسی مواجه اند. عبدالرووف ابراهیمی، رئیس ولسی جرگه افغانستان گفت، آنان در مورد قانون منع خشونت علیه زنان تصمیم «*» خواهند گرفت. اما آقای ابراهیمی در ادامه افزود که ولسی جرگه قانون منع آزار و اذیت جنسی زنان را تصویب کرده؛ اما تا اکنون این قانون از سوی رئیس جمهور توشیح نشده و به اجرا گذاشته نشده است.

نوت: یکی از مسائل بغرنج حقوقی همین «قانون منع خشونت بر زنان» در افغانستان است که در عصر حامد کرزی در حدود ۸ سال قبل به شکل «فرمان تقنینی» که در رخصتی پارلمان صادر و توشیح گردید و حکم قانون را حاصل نمود، در بسیاری از دفاتر و امور اداری به رسمیت قبول گردیده است، ولی از جانبی تعدادی از وکلای زن ستیز موانعی ای بر علیه آن تولید مینمایند. به خداند معلوم.

منابع: تجارب شخصی نویسنده، مطبوعات افغانی، بی بی سی و صدای امریکا .

پایان